

Pim Wangtechwat

Ay Kalbimi Anlatır

Çeviren: Serdar Yüce

Eksik Parça Yayınları

Ay Kalbimi Anlatır

Pim Wangtechawat

Magpie Books tarafından aşağıdaki isimle İngilizce basılmıştır:

The Moon Represents My Heart

© Pim Wangtechawat, 2023

Yayın Yönetmeni: **Asiye Ademir**

Çevirmen: **Serdar Yüce**

Dizi editörü: **Kürşad Kızıltuğ**

Yayına Hazırlayan: **Ayşegül Yazmacı**

Sayfa Tasarımı: **Sude Akbaş**

Kapak Tasarımı: **Artemis İren**

Baskı ve Cilt: **My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.**

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/F Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0212 674 85 28 | mymatbaa34@gmail.com

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 40882

MATBAA SERTİFİKA NO: 47939

1. Baskı: Mart 2026

ISBN: 978-625-8600-18-6

Türkçe yayın hakları, AnatoliaLit Ajans aracılığıyla Mushens Entertainment Ltd. ile yapılan anlaşmayla alınmış olup Eksik Parça Yayınları'na aittir. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

 [instagram.com/eksikparcayayinlari](https://www.instagram.com/eksikparcayayinlari)

 [facebook.com/eksikparcayayinlari](https://www.facebook.com/eksikparcayayinlari)

 [youtube.com/user/eksikparca1](https://www.youtube.com/user/eksikparca1)

 [tiktok.com/eksikparcayayinlari](https://www.tiktok.com/eksikparcayayinlari)

 [x.com/eksikparcayayin](https://www.x.com/eksikparcayayin)

www.eksikparca.com

Genel Dağıtım: **İKİ A YAYINCILIK VE DAĞITIM HİZMETLERİ A.Ş.**

Güllübahar Mah. Elif Sok. No: 4/A Mecidiyeköy/İstanbul

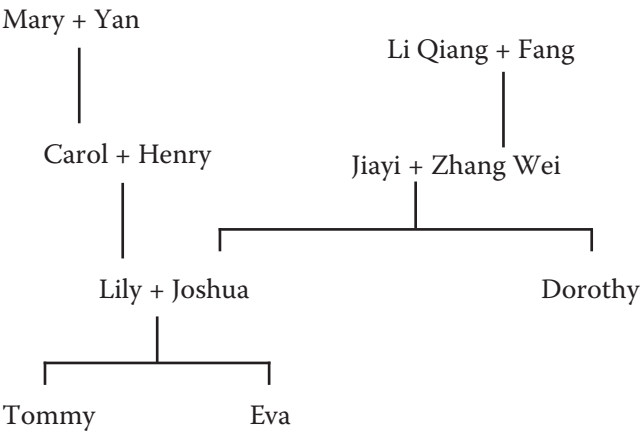
Tel: 0(212) 272 45 46 | Fax: 0(212) 272 45 55

www.ikiayayincilik.com.tr

Pim Wangtechawat, Edinburgh Napier Üniversitesi'nden Yaratıcı Yazarlık alanında yüksek lisans derecesine sahip bir Bangkok doğumlu Taylandlı-Çinli yazardır. Kısa öyküleri, şiirleri ve makaleleri *The Mekong Review*, *The Nikkei Asian Review* ve *YesPoetry* gibi çeşitli dergi ve gazetelerde yayımlanmıştır. Çalışmalarıyla, ortak insanlığımızı yansıtan hikâyeler anlatmayı ve daha fazla Asyalı anlatıyı ön plana çıkarmayı amaçlamaktadır.

*Bana bu hikâyeyi armağan eden
babama ve büyükbabalarım.
Ve bana hikâyenin kanatlarını veren
anneme ve büyükannelerime.*

WANG SOY AĞACI

*Sana duyduğum aşkın ne kadar derin olduğunu
soruyorsun, seni gerçekten ne kadar sevdiğimi.
Benim sevgim sarsılmaz,
benim aşkım değişmez.
Ay kalbimi anlatır.*

TERESA TENG,
“The Moon Represents My Heart”

BÖLÜM BİR

万事开头难

Başlangıçta her şey zordur

Zaman yolculuğu yapan herkes deneyimini farklı şekilde tanımlar.

Joshua Wang gibi bilimsel ve son derece mantıklı bir adam için bu sadece başka bir yerde yeniden ortaya çıkmadan önce vücudun basitçe yerinden söküldüğü andaki “çarpma” hissi gibi “karanlık ve çalkantılı bir histir”. Daha sanatsal ve romantik bir yapıya sahip olan eşi Lily, bu duyguyu âşık olduğumuzu ilk kez fark ettiğimizde hissettiğimiz şeye benzetiyor: “Titrek bir heyecan. Bir adrenalin patlaması.” Tıpkı bir lunapark treninde yere doğru savrulurken olduğu gibi hem dehşet verici hem de inanılmayacak kadar harika ve canlı. Oğulları Tommy bunu enfes bir golle kıyaslamıştı; ceza sahası dışından atılan bir vole ya da kaleci öne çıktığında sahanın ortasından yapılan kavisli bir vuruş. İkizi Eva ise hiç kelime kullanmadı. Onun yerine resim yaptı: Dalgalı mavi bir okyanus üzerinde muhteşem bir günbatımı, karanlık bir yağmur ormanı, her yerde pusuya yatmış gölgeler.

Ancak bu farklı tanımlamalara rağmen, tüm zaman yolcuları, bu deneyimin derin bir kırılma hissiyle birlikte geldiği konusunda hemfikir görünüyorlar. Gerçekleşmeyi bekleyen bir kayıp hissi yarattığını söylüyorlar. Lily’nin sevdiği ifadeyle: “Elinde değerli bir şey tutuyorsun ama bir gün parmaklarının arasından kayıp gideceğinden korkuyorsun. Ve ne kadar uğraşsan da onu asla geri alamayacağından.”

JOSHUA, LILY, TOMMY VE EVA

1972 / 2000

Wang'lar ailece geçmişe son kez yolculuk ettiklerinde, ikizler Tommy ve Eva sekiz, baba Joshua ve anne Lily ise otuz bir yaşındaydı.

Yolculuk, *Fist of Fury* (*Öfkenin Yumruğu*) filminin galasından bir gece öncesine, 21 Mart 1972'deki Hong Kong'a yapıldı. Amaç, Joshua'nın idolü Bruce Lee ile tanışmaktı.

Wang'lar tam da planlandığı gibi akşam saat beş sularında, Kowloon'daki Hyatt Regency Otel'i'nin yanında uzanan dar ve تنها bir sokakta birdenbire, bir esinti kadar sessizce ortaya çıktılar. Teker teker değil hep birlikte, birbirlerinin ellerinden sıkıca tutmuş hâlde belirtiler.

Hepsi de Lily'nin birkaç ay boyunca titizlikle hazırladığı yetmişli yıllara uygun kıyafetler giymişlerdi. Böylece "lüks bir otelde yadrganmayacak türden bakımlı, üst sınıf Çinli ailelere" benzeyeceklerdi.

Bir süre alçak sesle birbirleriyle konuştular; ebeveynler, çocuklarının yanaklarında renk olup olmadığından, ellerinin ve bacaklarının yolculuktan dolayı titreyip titremediğinden emin olmak için eğilip baktılar. Ne de olsa zaman yolculuğu konusunda hâlâ yeniydiler. Nasıl hissediyorsunuz? diye fısıltıyla tekrar tekrar sordular. İyi misiniz?

Sonunda dördü birden otel girişine doğru yürümeye başladılar. Joshua başıyla işaret verince, sanki müşteriymiş gibi çift kanatlı kapıdan geçtiler, kendilerini şapkasını çıkararak selamlayan kapı görevlisini ve lobideki iki güvenlikçiyi geride bırakıp doğruca restorana yöneldiler.

Doğal davranmalarını tembih edilmiş çocuklar sürekli ayakları-na bakıyorlardı.

Dik otur Eva, kambur durma, dedi Joshua kol saatine bakarak.

Lily menüyü karıştırırken, Hayatım, sipariş verelim mi? diye sordu. Yoksa garip görünecek. Para yanında mı? Yanımda tabii.

Pirzola alabilir miyiz anne? diye sordu Tommy.

Evet, pirzola! diye bağırdı Eva.

Ve domuz ızgara!

Ve sarımsaklı kızarmış pilav –

Ayrıca domuz kıymalı fasulye –

Mantou!¹

Sessiz olun, dedi Joshua. Tommy, Eva, buraya yemek için gel-medik. Ne sipariş ettiğimiz önemli değil.

Lily bir kaşını kaldırdı. Yani ördek istemiyor musun? Ördek mi?

Sen hep ördek istersin –

Ördek alıp almamamız önemli değil –

Anne, pirzola, dedi Eva.

Sen hep ördek istersin ya, o yüzden sandım ki –

Babamın getirdiğinden de alabiliriz miyiz,

hani şeyden getirmişti, diye sordu Tommy.

Yemekler sadece göstermelik –

Pirzola!

Ama yemeği yemek zorundayız –

Alalım şu lanet ördeği o zaman!

Sessizlik.

Lily menüyü masaya bıraktı. Eva elleriyle yüzünü kapattı. Tommy savaş oyunu oynadığı yemek çubuklarını elini yakıyorlar-mış gibi plastik tabağa düşürdü.

Joshua, dedi Lily; ses tonu, Böyle olmaz Joshua, der gibiydi.

Ama Joshua yine kol saatine bakıyordu. Vakit neredeyse geldi, dedi.

¹ Kuzey Çin kökenli buharda pişirilen popüler bir ekmek veya çörek türüdür (e.n.).

Bakışlar kapıya çevrildi... Bruce hâlâ ortalarda yoktu.

Lily, ne istersen sipariş et. Tommy. Eva. Joshua çocuklarına öyle bir bakıyordu ki Eva kıpkırmızı kesilmiş, Tommy kıvranmaya başlamıştı. Size öğrettiğim sözler neydi?

İki çocuk Kanton dilindeki prova edilmiş cümleleri kısık sesle birlikte söylediler: Sizin büyük hayranınız Bay Lee. Filmlerinizi her zaman izliyoruz. Lütfen imzanızı alabilir miyiz?

Lily dalga geçti bununla, sandalyesine yaslanıp bir sigara yaktı.

Joshua ona ters ters bakınca omuz silkerek, Yetmişli yılların keyifli yanlarından biri işte, dedi.

Joshua tekrar çocuklarına döndü. Bir kez daha söyleyin.

Sizin büyük hayranınız Bay Lee. Filmlerinizi her zaman izliyoruz. Lütfen imzanızı alabilir miyiz?

Güzel. Bir daha.

Sizin büyük hayranınız Bay Lee. Filmlerinizi her zaman izliyoruz. Lütfen imzanızı alabilir miyiz?

Bir daha.

Yolculuğun planlanması neredeyse bir yıl sürmüştü, bu süre zarfında Joshua birçok kez sinir krizi geçirmiş, Lily de aniden evden ayrılarak tek başına uzun yürüyüşlere çıkmıştı. Tommy ise dört kez gözyaşlarına boğulmuştu (kendisi sayıyordu bunu). Eva sadece bir kez ağlamıştı, ama babasıyla girdiği bağışmaların sayısı neredeyse çift haneli sayılara ulaşıyordu.

Joshua'nın ofisinde kitaplar, belgeler, grafikler ve siyah-beyaz fotoğraflardan oluşan dağlar gittikçe yükselmekteydi. Odanın en ucundaki kara tahtanın her santimi rakamlar ve karalamalarla kaplıydı. Pencerelerden ve abajurlardan sarkan not kâğıtlarında "1971 mi 72 mi?", "Linda ne olacak?", "Varış için güvenli bir yer bul!" veya "Milenyumun dönümü - etkisi?" gibi şeyler yazılıydı.

Şubat ayında yani yolculuktan üç ay önce, her yere saçılmış eski kıyafetlere ek olarak, oturma odasının duvarına kocaman bir

kâğıt yapıştırılmıştı. En üstte Lily'nin el yazısı vardı: *1972 HONG KONG BRUCE LEE GEZİSİ İÇİN KURALLAR.*

Geri kalan kısım Joshua'nın bozuk yazısıyla doldurulmuştu:

24 SAAT SINIRDIR. SAATİNİZE SIK SIK BAKIN.
KENDİNİZİ İYİ HİSSETMEMEYE BAŞLARSANIZ,
ANNE VE BABANIZA HEMEN HABER VERİN.
BİRLİKTE KALIN. KAYBOLURSANIZ, VARİŞ NOKTASINA
GERİ DÖNMENİN YOLUNU BULMAYA ÇALIŞIN.
YOLCULUK SİRASINDA HIÇBİR ŞEKİLDE BİRBİRİNİZİN
ELİNİ BIRAKMAYIN.
KİM OLDUĞUNUZU VEYA NEREDEN GELDİĞİNİZİ
KİMSEYE SÖYLEMEYİN!
SAHTE KİMLİKLERİNİZİ EZBERLEYİN VE PLANA UYUN!

Daha önce tek başlarına sadece bir ya da iki kez yolculuk yapmış olan ikizlerin bu kuralları kelimesi kelimesine ezberlemesi gerekiyordu. İlk kural özellikle önemliydi. Joshua ve Lily yıllar önce birlikte yaptıkları birçok yolculuk sırasında, bedeninin geçmişte sadece sınırlı bir süre dayanabildiğine ve daha sonra bozulmaya başladığına dair teorilerini kanıtlayabilmişlerdi. Çocuklara herhangi bir hastalık belirtisinin –ateş, baş ağrısı, hatta hafif bir öksürük bile olsa– hemen bildirilmesi gerektiği belletildi. Bunun anlamı, tüm ailenin her cumartesi ve pazar akşamı Joshua'nın “gerekli fiziksel hazırlık” dediği şey için South Bank'e gitmesi ve somut olarak Ulusal Tiyatro'dan Globe Tiyatrosu'na gidip dönmeyi kapsayan yorucu, tüketici bir koşu yapmalarıydı. Akşam yemeğinden sonra Bruce Lee filmleri izlemek de “eğitimin” bir parçası hâline gelmiş ve Kantonca dersleri haftada ikiden üçe çıkarılmıştı.

Yolculuktan önceki gece Lily çocukları yatırdıktan sonra, kocasını salonda yerde otururken buldu, kâğıtlar adamı bir hâle gibi, geniş bir daire şeklinde çevrelemişti.

Kendine bir kadeh şarap doldurdu (Joshua yıllar önce içkiyi bırakmıştı) ve Bruce Lee ile onun sarı saçlı, mavi gözlü Amerikalı

eşi Linda'nın fotoğrafının dibindeki küçük bir alana sıkışarak kocasının yanına oturdu.

Biliyorsun, yarın onun doğum günü, dedi Joshua Linda'yı göstererek.

Öyle ya, yarın tarih 21 Mart 1972 veya 2 Mayıs 2000 olacaktı.

Lily elini nazikçe kadının yüzüne koydu, Ve ne güzel bir hediye alıyor: Bizi.

Eğer her şey plana uygun giderse tabii.

Her şey plana uygun gidecek, dedi Lily şarabını yudumlarken. Nereden biliyorsun?

Kocasını bir kâğıda bazı hesaplamalar karalamak için dönerken Lily onun omzuna yaslandı.

Özgüven, dedi. Tecrübe. Sezgi. Kader. Bilmiyorum.

Kibir mi?

Kıkırdadı Lily. Evet, o da var.

Odada sadece kalemin kâğıda sürtünme sesi ve saatin tik takları duyuluyordu.

Şöminenin üzerinde Lily'nin yaptığı bir resim duruyordu: Yeşil bir fon üzerinde muhteşem bir geyik. Hayvan başını çevirdiği için gözleri görünmüyor, sadece başının arkası, kulakları ve boynuzları görünüyordu. Lily şarabını yudumlayıp resme baktı, Richmond Park'ta resmi yaptığı günü hatırladı ve yeşilin daha koyu olması gerektiğini düşündü.

Sonra Joshua'nın sesi huzurlu sessizliği dağıttı.

Birlikte zamanda geriye yolculuk yapan ilk aileyiz, dedi. Bunu ilk kez söylemiyordu.

Bildiğimiz kadarıyla ilk, diye onu düzeltti Lily.

Evet, bildiğimiz kadarıyla. Ama olsun. Joshua hafifçe gülümse-di. Yine de öncülük eden bir başarı.

Seni seviyorum, dedi kadın, çok içten bir tavırla.

Tam da ördek masaya getirildiği sırada, "Büyük An" gelip çatmıştı: Bruce Lee, Linda ve stüdyo şefi Raymond Chow'la birlikte res-

torana giryordu. Kapı hemen arkalarından kapanarak telaşlı ayak seslerini, çığlıkları ve çılgınca fısıldaşmaları engelledi.

Salondaki tüm garsonlar dikkat kesilmişti. Lily sigarasını kül tablasında söndürürken Joshua kendisinden beklenmeyecek bir şekilde ayağa fırladı.

Tommy ve Eva daha sonra olanları pek hatırlayamayacaktı. Ancak babalarının ağır ve sağlam ellerini omuzlarında hissettiklerini unutmadılar. Joshua onları efsanevi aktörün önünde durmaları için yönlendirmişti. Anneleri de Linda'nın elini sıkamak için uzanmış, ardından Bruce başını aşağı eğip afallamış yüzlerine gülümseyerek bakmıştı.

Joshua ve Bruce sanki eski dostlarmış gibi Kantonca konuşuyordu. Sonra Joshua çocukların adlarını söyledi. Ve Tommy ile Eva'nın dudaklarından defalarca prova edilmiş cümleler kolayca dökülüyordu: Sizin büyük hayranınız Bay Lee. Filmlerinizi her zaman izliyoruz. Lütfen imzanızı alabilir miyiz?

Bruce güldü. İnanılmaz, destansı bir sestir bu.

Tıpkı kızıma benziyorsun! dedi Eva'ya İngilizce olarak. Gerçekten filmlerimi izledin mi?

Evet efendim! Eva kung-fu duruşuna geçerek Bruce'un daha da gürültülü bir kahkaha atmasına neden olmuştu.

Peki ya sen genç adam? Bruce, Tommy'nin saçlarını karıştırdı. Bana göstereceğin bir hareket var mı?

Tommy kendini sessizce başını yana sallar vaziyette buluverdi. Bruce gülümsedi ve yüzleri aynı hizada olacak şekilde eğildi.

Tıpkı babana benziyorsun, dedi gözlerini Tommy'nin hemen arkasında duran Joshua'ya doğru kaldırarak.

Haklıydı: Baba ve oğul dikkat çekici derecede birbirine benziyordu. Aynı ince vücut yapısı, köşeli elmacık kemikleri, sivri bir burun. *Sizin* oğlunuz da size benziyor mu? Tommy ağzından kaçırılmıştı soruyu.

İkiniz kadar değil. Bruce tekrar Tommy'nin saçlarını karıştırdı. Şimdi... Demek imzanızı istiyorsunuz?

Masalarına dönüp yemeklerini bitirdikten sonra, tekrar ilk geldikleri yere ve oradan da Mayıs 2000'e geri gittiklerinde, Eva Bruce Lee'yi nasıl güldürdüğünden bahsetmeden duramıyordu; Tommy de onun ne kadar "klas" görüldüğünü yineleyip durdu. Artık yatmaları gerektiği söylendikten sonra bile, Eva gizlice Tommy'nin odasına girdi ve yaklaşık bir saat boyunca birbirlerine Bruce'un başka neler dediğini ve yaptığını heyecanla fısıldayarak anlattılar.

Ama Joshua akşam boyunca sessizdi.

Karı koca yatmaya gittiklerinde Lily sonunda sordu: Josh, her şey yolunda mı? Değilse bana söyleyebilirsin.

Kocası başta cevap vermedi. Sonra yorganın altından Lily'nin elini tuttu.

Yarın güneşli olacak, dedi.

Güneşli mi?

Erken kalkarsak Ruislip'e gidebiliriz, çocuklar bütün günü plajda geçirebilir.

Aslında yolculukla ilgili Lily'nin onunla konuşmak istediği çok şey vardı: Teknik hesaplamalardan İspanyol paça kot pantolonlara, Hong Kong'daki yüksek binalardan diğer erkeklerin eşlerine ve sigarayı ne kadar özlediğine kadar... Ama kocasını çok iyi tanıyordu. Bu yüzden yanağına bir öpücük kondurdu ve plajda bir günün kulağa hoş geldiğini söyledi.

Ertesi sabah Joshua şafak sökerken uyandı.

Ailenin diğer fertleri kızarmış yumurta ve sarımsak kokusuyla uyanıp aşağıya indiklerinde, mutfakta kahvaltıyı hazır buldular: Kızarmış mantarlı ve ince zencefil dilimli congee², kıyılmış domuz eti ve soğanla doldurulmuş omlet.

Plaja gidiyoruz, dedi Joshua çocuklarına tartışmaya yer bırakmayan bir ses tonuyla.

Böylece Wanglar, bir buçuk saat sonra Londra'nın batısındaki Ruislip Lido'daydı.

Joshua ve Lily şortları, bol tişörtleri, parmak arası terlikleri ve güneş gözlükleriyle ayrı havluların üzerinde otururken, üstlerinde

² Pirinç kullanılarak hazırlanan, Asya ülkelerinde tüketilen bir lapa (e.n.).

parlayan güneş kumların üzerinde keskin hatlar oluşturuyordu. Adamın elinde gazetesi, kadının elinde İkinci Dünya Savaşı'ndaki kadın casuslarla ilgili ağır bir tarih kitabı vardı. Ara sıra okuduk-ları şey hakkında bir yorum yapmak ya da sığılıktaki Tommy ve Eva'ya bakmak için başlarını kaldırıyorlardı.

İkizler dalgaların üzerinden atlamaktaydı; dev, güçlü dalgalar bazen ayaklarını yerden kesiyor, onları birkaç saniyeliğine suyun altına sürüklüyordu. Her seferinde bebekler gibi al al olmuş yüz-lerle, sular sıçratarak ve gülererek yeniden ortaya çıkıyorlardı. Ba-zen de el ele tutuşup tek bir kişi gibi zıplıyor, anne babalarının oturduğu yerden bakıldığında bir an için havada asılı kalmış veya uçan iki küçük figür gibi görünüyorlardı.

Bu çok güzel, dedi Lily sonunda onları izlerken.

Joshua gazeteden başını kaldırıp baktı. Güzel olan ne?

Bugün. Bugün güzel.

Peki ya dün?

Dün de güzeldi.

Joshua gülümsedi. Akşam yemeğı için ne yapmak istiyorsun?

Senin aklında bir şey var mı?

Çok daha sonra, yıllar dördü için de artık ayırt edilemez hale gel-diğinde, bunu yine de “güzel bir gün” olarak hatırlayacaklardı.

TOMMY VE EVA

Kasım 2004

Aynı siyah saçlar dışında, on iki yaşındaki Tommy ve Eva artık birbirlerine pek benzemiyor.

Eva kimilerinin “tombul” diyebileceği bir görünüm almaya başladı; yanakları ve çenesi eskisinden daha dolgun, kolları ve bacakları daha kalın. Artık bir gözlüğü var (gözlüksüz hiç göremiyor). Okul dışındaki zamanının çoğunu resim yaparak, okuyarak, günlük tutarak ve çizerek geçiriyor. En sevdiği yer oturma odasındaki kanepe; burada bir roman ya da eskiz defteriyle kıvrılıp oturuyor, dizlerini neredeyse çenesine kadar çekip, tamamen başka bir dünyaya dalgıyor.

Tommy ise kimilerinin “atletik” diyebileceği bir şekilde uzamaya başladı; yanakları biraz çukurlaştı, kolları ve bacakları eskisinden daha kaslı. Artık havalı kıyafetler giyiyor (modaya uygun spor ayakkabılar ve üzerinde havalı sloganlar ya da desenler olan tişörtler). Okulda olmadığı zamanlarda yakındaki futbol sahasına gidip yerel bir genç takımında sol kanat oyuncusu olarak yer alıyor. Ya da oturma odasındaki kanepede kız kardeşinin yanına oturup uzun bacaklarını uzatarak sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi PlayStation’da FIFA oynuyor.

Ama tabii sonra, kasım ayında, Deney olacak.

Kasım başlarında bir akşam saat beş, dışarısı şimdiden kapkaranlık. Eva okumakta olduğu *Gizli Bahçe*'den başını kaldırıp bakıyor. Gözü şöminenin üzerindeki saate ilişiyor. Şaşkın bir ses tonuyla, "İki saat geciktiler." diyor.

Tommy kayıtsız bir ifade takınarak Michael Owen'ı Chelsea kalesine doğru yönlendiriyor. "Ne olmuş yani? Daha önce de geciktikleri olmuştu. Annemin babamı Liverpool'a geri götürdüğünü unuttun mu?"

"O zaman sadece bir saat geç kalmışlardı."

"Ya da babamın annemi Kowloon Walled City'ye götürdüğünü?"

"O gecikme de sadece bir saatti."

"Daha önce de geç kaldılar."

"Evet, ama..."

"Ama iki saat değil, evet, duydum ne dediğini." Oyunu duraklatıp gözlerini saate çeviriyor. "Daha önce on dokuzuncu yüzyılda birkaç saniyeden fazla kalmamışlardı. Bu bir ilk. Elbette olabildiğince uzun kalmak isteyecekler."

"Birine haber versek mi?"

"Kime? Komşulara mı?" Gülerек oyuna devam ediyor. Sonra sesine bilerek mızımız, çocuksu bir ton vererek ekliyor: "*Rahatsız ettiğim için üzgünüm, ama biz zaman yolcularıyız ve anne babamız Victoria dönemine yaptıkları yolculuktan hâlâ dönmediler. Başlarına kötü bir şey gelmiş olmasından korkuyoruz. Ya evet, harika olur bu.*"

"Dalga geçme!"

"Geçmiy..."

"Evet, geçiyorsun!" Kitabını kapatıp etrafa bakınıyor, mor çerçeveli gözlüğünün ardındaki gözleri kocaman görünüyor. "Ah-ma'yı arayalım mı?"

Ah-ma dedikleri kişi anneanneleri Carol. İkizler küçüklüklerinden beri ona Ah-ma diyorlar; ailenin anne tarafında konuşulan Çince'nin Teochew lehçesinde "büyükanne" anlamına gelen bir sözcük bu. Lily'nin babası ikizler doğmadan önce vefat ettiği için, Ah-ma İngiltere'de yaşayan tek yakın akrabaları. Ancak Ah-ma onların Aile